

Arrest

nr. 130 259 van 26 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Myanmarse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DE MAEYER, die loco advocaat I. MAJUMDAR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou geboren zijn te X, Myanmar. U verklaarde een Rohingya te zijn. Als klein kind zou uw moeder Myanmar ontvlucht zijn en ze zou u meegenomen hebben naar Bangladesh. Na een kort tijd in een vluchtelingenkamp verbleven te hebben zou uw moeder u meegenomen hebben naar Noakhali, waar u opgroeide. Als Rohingya zou u steeds het gevaar gelopen hebben om opgepakt en teruggestuurd te worden naar Myanmar, waar Rohingya's vermoord worden. Ook zou u geen kansen in uw leven gekregen hebben wegens uw Rohingya afkomst. U zou besloten hebben om Bangladesh te verlaten. In augustus 2013 zou u naar India gegaan zijn, vanwaar u per schip doorreisde naar Europa. Op 4 oktober

2013 diende u een asielaanvraag in België in. U legde geen enkel document voor ter ondersteuning van uw asielrelaas.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Zo kunt u vooreerst geen enkel document voorleggen ter ondersteuning van uw beweerde nationaliteit, identiteit, asielrelaas of vluchtroute. U verklaarde dat nadat u de uitnodiging voor uw gehoor op het CGVS ontvangen had, tevergeefs probeerde om contact te leggen met uw moeder om zo aan documenten te geraken. U kon niet specificeren welke documenten uw moeder u dan wel zou kunnen bezorgen (gehoorverslag CGVS p. 8). Niets stond u in de weg om al eerder aan uw documenten te geraken. U zou in oktober 2013 in België aangekomen zijn en uw gehoor voor het CGVS was voorzien op 09 mei 2014, zodat u over meer dan voldoende tijd beschikte om aan de nodige documenten te geraken. Dat u niet eerder probeerde om documenten te verkrijgen ondermijnt reeds de ernst van uw asielaanvraag, temeer reeds voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op het belang van documenten als bewijsstukken gewezen werd. Uw vraag om meer tijd om aan documenten te geraken is dan ook niet redelijk en lijkt dan ook niet meer dan een poging om uw procedure te rekken.

Voorts kan er geen enkel geloof worden gehecht aan de kern van uw asielrelaas, zijnde uw bewering een Rohingya te zijn. Hoewel u zich in uw vraag tot internationale bescherming beroept op uw achtergrond als Rohingya was uw kennis over uw eigen etnische achtergrond dusdanig laag, dat er geen geloof meer gehecht kan worden aan uw behoren tot de Rohingya, en dus kan er ook geen geloof meer gehecht worden aan uw ingeroepen vrees die juist stoelt op uw bewering een Rohingya te zijn.

Wat betreft de Rohingya in Myanmar kon u enkel zeggen dat het hier om een moslim minderheid gaat die vervolgd wordt door de boeddhistische bevolking van het land; andere details over de herkomst, problemen of geschiedenis van uw volk kon u niet geven. U verklaarde dat Arakan het district is waar de Rohingya woonden. U kende de andere naam van deze staat (Rakhine) niet en wanneer u gevraagd wordt naar de hoofdstad van deze zelfde staat verwees u foutief naar uw beweerde geboorteplaats Maungdaw, terwijl dit Sittwe (Akkyab) dient te zijn (gehoorverslag CGVS p. 5). Buiten Maungdaw kon u geen enkel ander dorp of stad of plek in Arakan bij naam noemen. U gevraagd achter de vluchtelingenkampen voor Rohingya in Bangladesh, kon één naam noemen. U zou nooit de moeite genomen hebben om deze kampen en hun inwoners op te zoeken. U kende geen enkele bekende Rohingya bij naam. U kende geen enkele vereniging die opkomt voor de rechten van Rohingya, noch kende u enige Rohingyavereniging. U heeft ook nooit enige moeite gedaan om hier meer te weten over te komen, noch zou u enige interesse getoond hebben in uw etnische achtergrond. Buiten uw moeder zou u nooit enige andere Rohingya gesproken hebben. U sprak over het gevaar voor repatriëringen dat Rohingya's lopen, maar u kon hier verder geen details over verschaffen, hoewel het u als u daadwerkelijk een Rohingya zou zijn, toch zou moeten interesseren gezien het risico (gehoorverslag CGVS p. 5, 9). Voor iemand die beweert vervolgd te worden omwille van deze etnische achtergrond is uw disinteresse onaanvaardbaar.

U gevraagd welke talen u sprak, verklaarde enkel het Bengaals te kunnen. Nochtans spreken de Rohingya hun eigen taal, iets dat u beaamde maar u beweerde de taal niet machtig te zijn. U kende slechts één woord, nl het Rohingya voor "moeder". Het is echter totaal ongeloofwaardig dat uw moeder nooit in haar eigen moedertaal met u gesproken zou hebben maar dat ze meteen met u in een voor haar ook vreemde taal gesproken zou hebben en u in het Bengaals opgevoed zou hebben. Ook uw bewering dat uw moeder, alleen met een klein kind vluchtte naar een vreemd land, waarna ze als alleenstaande vrouw volledig buiten de talrijk aanwezige Rohingyagemeenschap van een vluchtelingenkamp, in een dorp ging wonen, is binnen de Bengaalse context waar de vrouwen vaak een beperkte rol toebedeeld krijgen ongeloofwaardig. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering een Rohingya te zijn. Het lijkt er dan ook sterk op dat u een Bengaalse staatsburger bent, die zich anders wil voordoen. Daar uw ingeroepen vrees voor vervolging volledig gebaseerd is op uw beweerde Rohingyaafkomst, kan ook hier geen enkel geloof meer aan worden gehecht.

Tenslotte dient nog opgemerkt dat uw beschrijving van uw vluchtroute als stereotiep en ongeloofwaardig overkomt. U beweerde per schip gereisd te zijn, maar u gevraagd om een uitvoerige beschrijving van dit schip, kwam niet verder dan de bewering dat het om een wit schip ging. Daar u verklaarde meer dan een maand op dit schip te hebben doorgebracht kan van u toch een meer gedetailleerde en doorleefde beschrijving verwacht worden. Ook over uw leven aan boord kon u niet meer zeggen dan dat een persoon u eten bracht (gehoorverslag CGVS p. 9-10). Men kan en mag er van uit gaan dat een zeetocht van een maand een toch meer permanente indruk op u zou nagelaten hebben, maar uw beschrijving was dusdanig vaag, algemeen en ondoorleefd dat er geen enkel geloof

meer aan kan worden gehecht. Deze vaststelling bevestigt verder het ongeloofwaardige van uw verklaringen.

U hebt niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 “betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen” en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker volhardt in zijn verklaringen en stelt dat hem in de bestreden beslissing onwetendheid wordt verweten, terwijl hij zich jarenlang in de heel enge wereld van zijn moeder en het vluchtelingenkamp begaf. Het feit dat hij geen degelijke kennis heeft over zijn etnische achtergrond, betekent niet noodzakelijk dat hij geen Rohingya zou zijn. Tevens stelt verzoeker dat Bangladesh een land is dat te kampen heeft onder frequente gewelddaden en dat er geen enkele waarborg is dat hij een waardig leven kan leiden in Bangladesh.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift het “Reisadvies Bangladesh” van de FOD Buitenlandse Zaken toe.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn afkomst en asielrelaas dat hiermee verbonden is. Verzoeker stelt immers dat zijn familie destijds Myanmar verliet omwille van de onderdrukking van Rohingya en dat hij Bangladesh verliet omdat hij er door zijn achtergrond als Rohingya behandeld werd als een outsider (stuk 9, vragenlijst, vraag 3.5; stuk 4, gehoorverslag, p. 2, 9, 11). De Raad is echter van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt daadwerkelijk een Rohingya te zijn en afkomstig te zijn van Myanmar. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker tot op heden geen enkel document kan voorleggen waaruit zijn herkomst blijkt. Verzoeker blijkt tevens bijzonder onwetend omtrent zijn beweerde etnische achtergrond. Zo weet verzoeker slechts algemeen dat de Rohingya een moslimminderheid in Myanmar zijn die er door de boeddhistische bevolking wordt onderdrukt (stuk 4, gehoorverslag, p. 4, 5). Hoewel verzoeker weet dat de Rohingya in Myanmar in Arakan wonen, stelt hij foutief dat dit een district is. Bovendien blijkt hij niet op de hoogte van de huidige naam van de staat Arakan, zijnde Rahkine (stuk 4, gehoorverslag, p. 5). Tevens stelt verzoeker foutief dat de hoofdstad van Arakan Maungdaw is (stuk 4, gehoorverslag, p. 5). Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat de hoofdstad van Rahkine Sittwe is en voordien Akyab heette. Voor het overige kent verzoeker geen enkele andere stad of plek in Arakan (stuk 4, gehoorverslag, p. 5). Daarnaast kent verzoeker slechts één Rohingya kamp in Bangladesh bij naam, kent hij geen enkele bekende Rohingya en kent hij geen enkele vereniging die opkomt voor de rechten van Rohingya of andere Rohingya organisaties (stuk 4, gehoorverslag, p. 5, 6, 7, 8). Verzoeker zou ook nooit enige moeite gedaan hebben om meer te weten te komen over zijn achtergrond (stuk 4, gehoorverslag, p. 8). De Raad stelt vast dat het geenszins aannemelijk is dat verzoeker, die stelt Bangladesh te hebben verlaten omdat hij omwille van zijn Rohingya achtergrond onderdrukt werd, geenszins interesse toont in zijn persoonlijke achtergrond (stuk 4, gehoorverslag, p. 8). In dit opzicht merkt de Raad ook op dat verzoeker verklaarde in Bangladesh te vrezen voor repatriëring naar Myanmar (stuk 4, gehoorverslag, p. 3, 5, 9, 11). Verzoeker kan echter geenszins meer info verschaffen over deze repatriëringen van Rohingya en slaagt er bijgevolg niet in deze vrees concreet te maken. Zo weet verzoeker niet wanneer deze repatriëringen plaatsvonden en kent hij niemand die gerepatriëerd werd (stuk 4, gehoorverslag, p. 5, 9). Verder spreekt verzoeker enkel Bengaals en kent hij de taal die Rohingya spreken niet (stuk 4, gehoorverslag, p. 7). Uit zijn verklaringen blijkt bovendien dat hij zelfs geen notie heeft van deze taal, nu verzoeker verklaart enkel het woord voor moeder te kennen in het Rohingya (stuk 4, gehoorverslag, p. 7). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij heel zijn leven heeft doorgebracht in een vluchtelingenkamp, stelt de Raad vast dat dit niet overeenstemt met zijn verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker verklaarde immers net dat zijn moeder het vluchtelingenkamp verliet toen hij nog jong was en zich vestigde in een dorp waar geen andere Rohingya aanwezig zouden zijn (stuk 4, gehoorverslag, p. 3, 4). Het is bovendien niet aannemelijk dat verzoekers moeder als alleenstaande vrouw haar gemeenschap zou verlaten. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift nog stelt dat het feit dat hij geen degelijke kennis heeft over zijn achtergrond niet betekent dat hij geen Rohingya is, stelt de Raad vast dat van iemand die zijn land van herkomst verlaten heeft omwille van een voorgehouden vrees voor vervolging door zijn etnische achtergrond als Rohingya, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij hieromtrent coherente en overtuigende verklaringen aflegt. Verzoeker blijft desbetreffend in gebreke.

Waar verzoeker ter terechtzitting nog een kopie van een document neerlegt dat zou dienen als identiteitsbewijs, stelt de Raad in eerste instantie vast dat dit slechts een fotokopie betreft. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Gezien verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij een Rohingya uit Myanmar is, kan geen geloof gehecht worden aan zijn asielrelaas, dat gebaseerd is op de problemen die hij als Rohingya in Bangladesh ondervindt.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.7. Door het feit dat verzoeker als asielzoeker geen reëel beeld biedt op zijn werkelijke afkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn verhindert hij de Belgische overheden zijn reële nood aan internationale bescherming, waaronder ook de subsidiaire beschermingsstatus, correct in te schatten. De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn

persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over zijn beweerde herkomst, een Rohingya uit Myanmar. Verzoeker verhindert zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot zijn profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoet aldus niet aan de medewerkingsplicht die op hen rust (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4 lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). De onmogelijkheid om de eventuele nood aan bescherming in hoofde van verzoeker te beoordelen, is derhalve toe te schrijven aan het doen en (na)laten van verzoeker zelf. Gelet op het voorgaande is de verwijzing naar de situatie in Bangladesh en het aan zijn verzoekschrift toegevoegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken inzake Bangladesh niet dienstig.

2.8. De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347).

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF